

Sygn. akt VIII RC 90/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie VIII Wydział Rodzinny i Nieletnich w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Pękała

Protokolant: sekretarz sądowy Ewelina Preś

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa M. K.

przeciwko N. K., S. Ł. (poprzednio K.)

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

i z powództwa wzajemnego N. K.

przeciwko M. K.

o podwyższenie alimentów

I. ustala, że obowiązek alimentacyjny powoda M. K. względem pozwanej S. Ł. (poprzednio: K.) wynikający z ugody sądowej zawartej przed Sądem Rejonowym w Szczecinie dnia 27 marca 2007 r. w sprawie IX RC 45/07, ustał z dniem 1 września 2016 r.;

II. oddala powództwo główne w stosunku do pozwanej N. K.;

III. podwyższa rentę alimentacyjną od pozwanego wzajemnego M. K. na rzecz powódki wzajemnej, N. K., z kwoty po 220 zł miesięcznie ustalonej ugodą sądową zawartą przed Sądem Rejonowym w Szczecinie dnia 27 marca 2007 r. w sprawie IX RC 45/07, do kwoty po 600 (sześćset) złotych miesięcznie, płatnej z góry do dnia 10 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 19 kwietnia 2017 r.;

IV. w pozostałej części powództwo wzajemne oddala;

V. zasądza od pozwanego wzajemnego M. K. na rzecz powódki wzajemnej, N. K., kwotę 900 (dziewięćset) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

VI. nieuiszczony kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;

VII. wyrokowi w pkt III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII RC 90/17

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 22 lutego 2017 r. powód M. K., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o uchylenie z dniem 1 września 2016 r. obowiązku alimentacyjnego ustalonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie wydanego w sprawie o sygn. X RC 2190/91 wobec córek N. K. i S. Ł. (wcześniej K.).

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że córki unikają jakichkolwiek kontaktów z nim. Ponadto zdaniem powoda pozwane zakończyły już edukację, osiągnęły pełnoletność, są zdrowe i samodzielne. Strona powodowa wskazała również, że młodsza córka powoda, N. K., zapisywała się do szkoły, kiedy upływał wyznaczony termin do przedstawienia zaświadczenia o kontynuowaniu edukacji.

W odpowiedzi na pozew pozwana N. K., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości i jednocześnie zwróciła się z powództwem wzajemnym o podwyższenie alimentów ustalonych ugodą sądową zawartą przed Sądem Rejonowym w Szczecinie z dnia 27 marca 2007 r. płatnych na rzecz N. K. od pozwanego M. K. z kwoty po 220 zł miesięcznie do kwoty po 1000 zł miesięcznie, płatnej z góry do dnia 10. każdego miesiąca, poczynając od dnia wniesienia pozwu wzajemnego, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat.

W uzasadnieniu pozwana - powódka wzajemna (dalej pozwana) zaprzeczyła jakoby nie kontaktowała się z ojcem, przeciwnie wskazała, iż to powód nie utrzymuje z nią kontaktu i nie odpisuje na jej wiadomości na portalu społecznościowym. Ponadto pozwana wskazała, iż dotychczas nie może utrzymać się samodzielnie, zaś zaburzenia, na które cierpi uniemożliwiają jej normalne funkcjonowanie oraz stałą pracę zarobkową. Wskazała także, że od ostatniego orzekania o wysokości alimentów upłynęło ponad 10 lat, w tym czasie koszty jej utrzymania wzrosły. Nadto podkreśliła, iż powód na stałe przebywa i pracuje w Norwegii, w związku z czym osiąga wyższe dochody niż osiągałby w Polsce.

Na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2017 r. pełnomocnik pozwanej S. Ł. uznał powództwo w całości. Jednocześnie pełnomocnik powoda sprecyzował żądanie pozwu i wskazał, że obowiązujące alimenty są ustalone w ugodzie sądowej zawartej przed Sądem Rejonowym w Szczecinie w dniu 27 marca 2007 r., w sprawie o sygn. akt IX RC 45/07.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił co następuje:

Na mocy ugody sądowej zawartej przed Sądem Rejonowym w Szczecinie, w dniu 27 marca 2007 r. w sprawie o sygn. akt IX RC 45/07, pomiędzy M. K. a matką S. Ł. i N. K., A. K., M. K. zobowiązał się do płacenia alimentów na rzecz S. K. (obecnie Ł.) i N. K. w kwocie po 220 zł na każdą z małoletnich, łącznie 440 zł, poczynając od 1 kwietnia 2007 r. Raty alimentacyjne miały być płatne do dnia 15. każdego miesiąca z góry wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia płatności którejkolwiek z rat.

Dowód:

- ugoda sądowa zawarta przed Sądem Rejonowym w Szczecinie w dniu 27 marca 2007 r., k. 14 w aktach sprawy IX RC 45/07.

N. K. i S. Ł. pochodzą ze związku małżeńskiego A. K. i M. K..

W czasie ostatniego orzekania w przedmiocie alimentów rodzice pozwanych byli rozwiedzeni, S. Ł. (wcześniej K.) miała ukończone 16 lat, a N. K. miała ukończone 9 lat. Matka pozwanych szacowała wówczas koszty utrzymania małoletniej S. na kwotę 1100 zł, a koszty utrzymania małoletniej N. na kwotę 920 zł miesięcznie. Pozwane mieszkały razem z matką, koszty utrzymania mieszkania wynosiły łącznie 610 zł miesięcznie, w tym 300 zł czynsz, 80 zł telewizja i (...), 80 zł gaz, 150 zł energia elektryczna.

Matka pozwanych otrzymywała zasiłek rodzinny na każde dziecko w kwocie 64 zł oraz otrzymała jednorazowy dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu rozpoczęcia roku szkolnego w kwocie po 100 zł na każde dziecko. A. K. była zarejestrowana jako osoba bezrobotna, bez prawa do zasiłku.

M. K. zatrudniony był na stanowisku kierowcy za średniomiesięcznym wynagrodzeniem w wysokości około 675 zł netto. Powód oprócz córek nie miał nikogo innego na utrzymaniu. Mieszkał w S. z 78-letnią babcią.

Dowód:

- dokumenty w aktach sprawy IX RC 45/07

N. K. obecnie ma 19 lat, ukończyła gimnazjum, uczy się w zaocznym liceum dla dorosłych (...), zgodnie z powszechnym trybem nauczania powinna uczęszczać do drugiej klasy liceum. N. K. ze względu na stan zdrowia znacznie utrudniający naukę, w gimnazjum miała indywidualny tok nauczania; w związku z notorycznym zasypianiem na lekcje została skierowana przez szkołę do psychiatry, do którego uczęszczała.

U pozwanej zdiagnozowano hiperkinetyczne zaburzenia zachowania i zaburzenia adaptacyjne. Pomimo dobrych warunków poznawczych nie osiągała dobrych wyników w nauce, wobec czego powtarzała klasę pierwszą. Sytuacja szkolna powodowała u pozwanej bardzo duże napięcie emocjonalne, a próby wyegzekwowania wiedzy powodowały stresy i lęki. Pozwana przebywała także w (...) Ośrodku (...) i ostatecznie ukończyła gimnazjum dla dorosłych. Od razu po ukończeniu gimnazjum podjęła naukę w szkole (...). Decyzja o podjęciu nauki została uzgodniona z lekarzem psychiatrą. Odkąd poszła do gimnazjum ma problemy natury psychicznej, pozostaje pod opieką lekarza psychiatry oraz od 2016 r. jest leczona farmakologicznie. Odkąd przyjmuje leki nie odczuwa problemu ze wstawaniem do szkoły, który miała przed ich przepisaniem. Lekarz odradzał kontynuowanie przez pozwaną nauki w szkole dziennej. Pozwana jest słuchaczką w liceum dla dorosłych (...) od 1 września 2016 r.; w dniu 26 stycznia 2017 r. została skreślona z listy słuchaczy; frekwencja od września do stycznia wynosiła średnio 38%. Następnie była słuchaczką od dnia 10 lutego 2017 r., w dniu 20 czerwca 2017 r. została skreślona z listy słuchaczy; frekwencja od lutego do czerwca wynosiła średnio 24%. Przewidywany termin zakończenia nauki przypada na sierpień 2020 r., nauka trwa sześć semestrów. Frekwencja pozwanej w liceum dla dorosłych w semestrze jesiennym (...) wynosi 90-100%, ponadto oprócz dwóch ocen dopuszczających z języka polskiego i angielskiego otrzymuje oceny dobre i bardzo dobre. Przyjmowane przez pozwaną leki nie mają charakteru psychotropowego, wobec czego może je przyjmować będąc w ciąży.

W kwietniu 2017 r. ukończyła jednodniowy kurs stylizacji rzęs, którego koszt poniosła matka pozwanej w wysokości 500 zł; na razie nie ma dużej praktyki, posiada parę klientek wobec czego dorabia sobie wykonując usługi w domu, z tego tytułu osiąga dochód w wysokości 100-150 zł miesięcznie, gdyż część środków przeznacza na zakup materiałów (w marcu zakupiła materiały na kwotę 303,15 zł). Nie prowadzi ani nie posiada zarejestrowanej działalności gospodarczej. Chciałaby zrobić inne kursy związane z kosmologią, wobec czego odkłada na ten cel pieniądze. Pozwana w tygodniu podejmuje się także innych prac dorywczych, takich jak sprzedaż kwiatów, sprzątanie czy praca na produkcji. Mieszka razem z matką i partnerem matki. W związku z założonym pięć lat temu aparatem ortodontycznym pozostaje pod opieką ortodonta. Założenia aparatu kosztowało 5000 zł plus koszty wizyt. Na wizyty chodzi co miesiąc, koszt wizyty to 100 zł, jednak co druga wizyta kosztuje 150 zł, gdyż wówczas wymieniany jest drut od aparatu. Od ponad 4 lat nie ma kontaktu z ojcem, twierdzi że próbowała kontaktować się z ojcem.

Pozwana jest w związku partnerskim i jest w drugim trymestrze ciąży. Nie myślała o zamieszkaniu z ojcem dziecka. Matka pozwanej zadeklarowała pomoc w opiece nad dzieckiem.

Matka pozwanej A. K., ma 46 lat, pracuje jako portier i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1600 zł miesięcznie. Nadto podejmuje się prac dorywczych, pomagając partnerowi w pracach remontowych. Wspólne zarobki z tego tytułu oscylują w wysokości od 600 zł do 3000 zł. Mieszka razem z pozwaną N. K. oraz konkubentem w mieszkaniu jej konkubenta. Wydatki związane z utrzymaniem mieszkania obejmują: czynsz-356 zł; opłata za energię elektryczną - 70-100 zł (licznik przedpłatowy); za względu na ogrzewania gazowe opłata za gaz zimą wynosi 800-900 zł co drugi miesiąc, a poza sezonem grzewczym do 400 zł co drugi miesiąc. A. K. jest właścicielką lokalu,

w którym mieszka pozwana S. Ł. wraz z mężem i córką. Koszt utrzymania córki N. K. określa na kwotę około 1000 zł miesięcznie, w tym 100 zł za leki na półtora miesiąca; 70 zł za doładowanie telefonu. Oprócz wspomnianego mieszkania i samochodu osobowego marki N. (...) rocznik 2002 nie posiada innego majątku. Matka pozwanej ma zaciągnięte dwa kredyty, jeden zaciągnięty w 2015 r. w wysokości 20.000 zł na wykupienie mieszkania – miesięczna rata wynosi 410 zł oraz drugi zaciągnięty dwa lata temu w kwocie 20.000 zł na spłaceniu samochodu – miesięczna rata wynosi 510 zł.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanej N. K., k. 133-134
- zeznania świadka A. K., k. 91-92
- zaświadczenie, k. 8, 12, 167,168, 105
- orzeczenie, k. 39
- diagnoza, k. 40-41
- opinia, k. 42-43
- zaświadczenie lekarskie, k. 44
- kserokopia indeksu, k. 45
- certyfikat, k. 51
- faktura, k. 52-54
- karta wynagrodzeń, k. 102

Powód M. K., ma 49 lat, z zawodu jest ślusarzem spawaczem. Od 2007 roku mieszka w Norwegii. Około 6 lat temu zaciągnął kredyt w Norwegii w wysokości 400.000 koron norweskich, w celu kupienia tam domu. Do końca spłaty kredytu pozostało mu jeszcze 5-6 lat, miesięczna rata kredytu wynosi 6000 koron norweskich. Dom powoda ma 80 m², mieszka w nim sam, jak twierdzi, dom wymaga remontu i nie ma możliwości wynajęcia jego części osobom trzecim. Obecnie jest zarejestrowany jako bezrobotny, w związku z czym otrzymuje zasiłek w wysokości 14.000 koron norweskich. Dotychczasowy stosunek pracy został mu wypowiedziany z końcem 2016 roku ze względu na brak zleceń, wówczas zarabiał 20.000 koron norweskich miesięcznie. Dwa lata temu zachorował na raka jelita grubego, przeszedł operację, ostatnio przebywał tydzień w szpitalu z powodu zapalenia jelita grubego; nie ma nawrotu choroby nowotworowej. Nie leczy się farmakologicznie, co pół roku chodzi na kontrolę. Obecnie cały czas poszukuje pracy. W związku z utrzymaniem domu ponosi wydatki: 1400-1500 koron norweskich – energia elektryczna co drugi miesiąc; 2000-2200 koron norweskich – podatek za dom, raz na kwartał. Za telefon płaci 250 koron norweskich. Koszt swojego miesięcznego utrzymania ocenia łącznie na kwotę 10.000 koron norweskich. Posiada samochód marki S. (...) rocznik 2009. W Polsce jest trzy razy w roku.

M. K. nie utrzymuje kontaktów z córką N.. Na utrzymanie córki N. łoży kwotę 420 zł miesięcznie. Rodzice pozwanych ustalili, że po uzyskaniu pełnoletności przez S. Ł., powód będzie łożył na N. taką kwotę, jaką dotychczas łożył na obie córki.

W przeszłości posiadał zaległości alimentacyjne, obecnie reguluje alimenty na bieżąco.

Dowód:

- zeznania świadka A. K., k. 91-92

- przesłuchanie powoda M. K., k. 92-93

- wypowiedzenie, k. 110-112

- wykaz wypłat, k. 113-115

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych zarówno w aktach niniejszej sprawy jak i aktach załączonej sprawy IXRC 45/07. Ich autentyczność oraz zgodność zawartych w nich treści z rzeczywistością nie budziła wątpliwości, nie było zatem podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Sąd czynił ustalenia faktyczne również na podstawie przesłuchania stron oraz matki pozwanych.

Sąd zważył, co następuje:

Oba powództwa oparte zostały na treści art. 138 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 1964 r., Nr 9, poz. 59 ze zm. – cyt. dalej jako: kro). W ocenie Sądu powództwo główne w odniesieniu do N. K. okazało się bezzasadne, natomiast wobec pozwanej S. Ł. (poprzednio K.) okazało się uzasadnione. Jeżeli zaś chodzi o powództwo wzajemne N. K., w ocenie Sądu było ono uzasadnione co do istoty, a także częściowo w zakresie wnioskowanej wysokości alimentów.

Zgodnie z powołanym unormowaniem, w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Przez zmianę stosunków rozumie się istotne zmniejszenie lub ustanie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji albo istotne zwiększenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionych, wskutek czego ustalony zakres obowiązku alimentacyjnego wymaga skorygowania przez stosowne zmniejszenie albo zwiększenie wysokości świadczeń alimentacyjnych (Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz pod red. prof. dr hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego, 2. wydanie, Wydawnictwo C.H. Beck, s. 1123). Zmiana orzeczenia dopuszczalna jest tylko w razie zmiany stosunków powstałych po jego wydaniu, a jej ustalenie następuje przez porównanie stosunków obecnych z warunkami i okolicznościami uprzednio istniejącymi.

Rozmiar obowiązku alimentacyjnego uregulowany został w art. 135 § 1 i 2 kro. Przepis ten stanowi, iż zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Jednocześnie wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie może polegać także w całości lub części na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub wychowanie. Powołany przepis nie określa górnej granicy wiekowej dziecka, wobec, którego rodzic zobowiązany jest do alimentacji.

Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokajane, wyznacza natomiast treść art. 96 kro, według którego rodzice zobowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie – odpowiednio do jego uzdolnień – do pracy dla dobra społeczeństwa. Nie budzi wątpliwości, że każde dziecko musi mieć zapewnione podstawowe warunki egzystencji w postaci mieszkania, wyżywienia zapewniającego jego prawidłowy rozwój fizyczny, stosowną do wieku odzież, środki na ochronę zdrowia itp. Każde dziecko musi mieć zapewnione podstawowe warunki egzystencji w postaci wyżywienia, zapewniającego jego prawidłowy rozwój fizyczny, stosowną do wieku odzież, środki na ochronę zdrowia, kształcenie podstawowe i zawodowe oraz na ochronę jego osoby i majątku. Wyjście poza wymienione potrzeby zależy już tylko od osobistych cech dziecka oraz od zamożności i przyjętego przez zobowiązanego modelu konsumpcji. W szczególności pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można odrywać od pojęcia zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Pojęcia te w praktyce pozostają we wzajemnej zależności i obie przesłanki wzajemnie na siebie rzutują, zwłaszcza przy ustaleniu przez Sąd wysokości alimentów. Taki pogląd wyraził też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 października 1969 roku (sygn. akt III CRN 350/69, OSNPG 1970/2/15).

Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskiwałby on przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody. Dzieci mają prawo

do równej stopy życiowej z rodzicami; niezależnie od tego, czy wyżyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie ((por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 5 stycznia 1956 r., III Cr 919/55, OSN 1957, poz. 74).

Zgodnie z art. 133 § 1 kro, rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Z kolei w myśl § 3 k.r.o. rodzice mogą uchylić się od świadczeń alimentacyjnych względem dziecka pełnoletniego, jeżeli są one połączone z nadmiernym dla nich uszczerbkiem lub jeżeli dziecko nie dokłada starań w celu uzyskania możliwości samodzielnego utrzymania się.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż w ocenie Sądu pomimo uzyskania pełnoletności N. K. nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie. Pozwana jest osobą dotkniętą schorzeniem natury psychiatrycznej. Z trudem ukończyła naukę w gimnazjum. Była wychowanką młodzieżowego ośrodka socjoterapii. Kilkakrotnie bez powodzenia podejmowała naukę w Szkole dla Dorosłych Cosinus (...). Zdaniem Sądu niska frekwencja pozwanej w szkole nie wynikała z jej lenistwa, lecz z przyczyn natury zdrowotnej. Od roku 2012 pozwana była objęta indywidualnym tokiem nauczania. W ostatnim okresie N. jest leczona dobrze dobranymi lekami i ma bardzo dobrą frekwencję w szkole. Pozwana ukończyła jednodniowy kurs stylizacji rzęs i zamierza ukończyć jeszcze inne kursy podobnego rodzaju. Stara się gromadzić oszczędności na opłacenie tych kursów podejmując prace dorywcze. Dochód z tych prac nie jest na tyle duży, ażeby pozwana miała możliwości samodzielnego utrzymania się. W dalszym ciągu zatem oboje rodzice mają obowiązek utrzymywania jej.

W ocenie Sądu obciążenie pozwanego wzajemnym obowiązkiem alimentacyjnym w wysokości 600 zł miesięcznie nie będzie stanowiło dla niego nadmiernego uszczerbku, o jakim mowa w przepisie art. 133 § 3 kro. Wprawdzie powód utracił pracę, ale otrzymuje zasiłek w wysokości 14 000 koron norweskich. Przebył chorobę nowotworową, ale jest zdolny do pracy i pracy tej poszukuje. Obciążony jest obowiązkiem spłaty kredytu, który zaciągnął na zakup domu. Jak zeznał – miesięczna rata kredytu w przeliczeniu na złotówki wynosi około 3000 zł. Tymczasem od ponad dziesięciu lat na rzecz córki N. powód łożył zaledwie 220 zł miesięcznie. Od czasu uzyskania przez siostrę pozwaną pełnoletności, powód przekazuje na jej rzecz po 440 zł miesięcznie, czyli taką kwotę jaką uprzednio łożył na obie córki.

Warto w tym miejscu wskazać, iż M. K. jako osoba zobowiązana do alimentów przez Sąd już od 2000 roku na mocy wyroku wydanego w sprawie (...) C 1377/99, powinien był, liczyć się z tym przy podejmowaniu wydatków (w tym i na spłatę rat) i ich wysokość planować stosownie do posiadanych możliwości z uwzględnieniem swego obowiązku alimentacyjnego. Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 12 listopada 1976, III CRN 236/76, niepubl.) i podzielił go Sąd orzekający w niniejszej sprawie.

Od czasu uzyskania przez siostrę pozwaną pełnoletności, powód przekazuje na jej rzecz po 440 zł miesięcznie, czyli taką kwotę jaką uprzednio łożył na obie córki. W tym stanie rzeczy powód realnie będzie zobowiązany łożyć na rzecz N. jedynie o 160 zł więcej, aniżeli czynił to dotychczas.

Matka powódki wzajemnej, A. K. na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2017 r. jej średni miesięczny koszt utrzymania oceniła na kwotę około 1000 zł miesięcznie. Koszt ten został uznany za realny przez Sąd, biorąc pod uwagę wiek powódki, warunki w jakich żyje, stan jej zdrowia, fakt uczęszczania do szkoły i konieczność leczenia farmakologicznego. Z uwagi na to, że oboje rodzice mają wobec niej obowiązek alimentacyjny, a powódka stale przebywa przy matce, która częściowo realizuje swój obowiązek alimentacyjny wobec córki poprzez zapewnienie jej mieszkania, opieki lekarza psychiatry, zakupu leków itp., udział finansowy pozwanego w utrzymaniu dziecka winien być stosownie wyższy, tym bardziej, że pozwany nie utrzymuje z córką jakichkolwiek kontaktów, nie robi jej prezentów itp.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w pkt. II, III i IV wyroku, ustalając początkową datę płatności podwyższonych alimentów na dzień wniesienia powództwa wzajemnego.

Powództwo główne w odniesieniu do pozwanej S. Ł. (poprzednio K.) Sąd w całości uwzględnił, albowiem pozwana poprzez swego pełnomocnika uznała pozew, co w oparciu o zeznania A. K. należało uznać za dopuszczalne.

Na podstawie przepisu § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) ze zmianami wynikającymi z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2016 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 1667) w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Sąd w pkt. V wyroku obciążył pozwanego wzajemnego kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł, biorąc za podstawę tak ustalonych kosztów wartość przedmiotu sprawy w jakiej powódka wzajemna ja wygrała, czyli 4560 zł (600 zł obecnie zasądzonych alimentów minus 220 zł ustalonych uprzednio, co daje sumę 380 zł, którą pomnożono przez 12 miesięcy, otrzymując wynik 4560 zł).

Powódka wzajemna, N. K., była z mocy ustawy zwolniona od kosztów sądowych, albowiem zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 r. Nr 167, poz. 1398 ze zm. – cyt. dalej jako u.k.s.c.), nie ma obowiązku uiszczania kosztów sądowych strona dochodząca roszczeń alimentacyjnych. Stosownie do treści art. 113 ust. 1 u.k.s.c., kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. których, strona dochodząca podwyższenia alimentów była zwolniona z mocy ustawy. Sąd mając jednak na uwadze sytuację zdrowotną pozwanego wzajemnego, fakt, że dotychczas łożył na córkę oraz, że nie posiada stałego zatrudnienia, na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania go kosztami postępowania w sprawie, orzekając jak w pkt. VI wyroku.

Stosownie do treści art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c., sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza alimenty – co do rat płatnych po dniu wniesienia powództwa, a co do rat płatnych przed wniesieniem powództwa za okres nie dłuższy niż za trzy miesiące.

Z tych też względów orzeczono, jak w punkcie VII sentencji wyroku.